

2900.

No paradox, no progress.

(Niels Bohr)

Започвам да разбирам постепенно
Какво наричаме „Обществен ред” :
Да няма нищо необикновено
При всеки гражданин или предмет!

И този ред подкрепят трите власти,
Започващи и свършващи в една –
Тя укротява пагубните страсти
И мир подържат в цялата страна.

Прогресът всъщност ражда се в безреда,
Посрещан във началото на нож,
Но увенчае ли се със победа,

Тогава хвалят неговата мощ -
На новия порядък става част,
Понявга даже и на нова власт.

2901.

Всеки ден по двама българи отнемат живота си.

Самоубийците заплашва адът
Със мъки в дебрите на Вечността,
Където Бог осъжда ги да страдат,
Защото предпочели са смъртта.

Но въпреки че те това го знаят,
На земния си ад поставят край,
Отблъсква ги на библията раят
И всеки друг измислен хубав рай.

Не искат истините на живота
Тъй както всички нас да понесат,
Сами избират своята Голгота,
Сами изправят себе си пред съд.

Съдии техни искаме да бъдем,
Но имаме ли право да ги съдим?

2902.

Когато и последната ти хапка
Отнеме с демонична стръв сатрапът,
Ти пред Нещастieto сваляй шапка
И почвай да се храниш само с лапад.

Ще лапат лапад с тебе всички хора
И ще привикнат с липсата на хляба,
Ще гонят с лапад тежката умора
И всяка пречка ще изглежда слаба.

На Запад лапад ще се експортира,
От кризи лападът ще ни спасява,
Спасение ще търси и намира
Във лапад целокупната държава.

Обаче той за целите практически
Ще е модифициран генетически.

2902.

*Докога ще позволим глупавите да властват
над умните? (Хенрик Ибсен "Народен враг").*

В демократическото блато губят се
Красиви обещания без край
И поривите на свободолобеца
За справедливост и държавен рай.

Защо? Не са ли привлекателни?
О, да, но за народа не съвсем,
Защото неговите устремии съзнателни
Измерват Свободата на корем.

Такива в общи линии са знаците
Във нашия причинно-следствен свят,
Това отлично виждат го простаците,
Но умните да го съзрат не щат.

И затова във всяко общество
Те винаги са скромно малцинство.

2904.

Уви, микроскопичните величия
Не осъзнават своя малък ръст
И всеки малката си вечност кичи я
С безсмъртието свое къс по къс.

Редят се в неговия път нищожества,
Които казват, че е вожд велик,
От единици стават скоро множества
И всички славят неговия лик.

Планетата по недоразумение
Пропуска с чест да го удостои,
Остава си със местно той значение
И само местни планове крои.

Но с тях където може да проникне,
Оказва се, че там трева не никне.

2905.

Познавах учен скромен и особен,
Вгълбен във своя всепоглъщащ труд,
А хората го смятаха способен,
Но същевременно и малко луд.

Министър той не стана, за да каже,
Че Глобусът е кух като балон,
Не се опита да докаже даже,
Че може да отгледа овчи кон.

Живееше във храма на числата,
Увлечен в стройната им красота,
Но тя за учените му събрата
Все още бе заключена врата.

Смъртта му беше знак официален,
За да го обявят за гениален.

2906.

Настъпват ли наистина промени
В убийците когато остаряят?
Ръцете, нявга цели в кръв облени,
Дали да се изчистят ще успеят?

Успяват! И у тях се забелязва
Как добродушна благодост ги обхваща
И на народа всеки сякаш казва:
„Спокойна старост Господ ми изпраща...”

На внучетата нежните главички
Те гаят с треперящи вече длани –
Погребали са спомените всички
За хората пребити и изклани.

Лицата им с усмивката лъчиста
Доказват, съвестта им че е чиста.

2907.

Желаете да станете класик?
Ще Ви покажа пряката пътека.
Пишете първо „Вождът е велик!“
И го възпейте в „Песен за човека“.

Ще Ви дарят със членство във ЦеКа
И с всякаква изгодна синекура,
Ще сте откритието на века
И режеш меч във родната култура.

А Славата под форма на медал
Ще бъде с Вас, а Вие също с нея
В живота Ви – безкраен карнавал,
Обрамчен с лаврите на юбилея.

Безсмъртието Ви ще бъде кратко,
Но въпреки това ще бъде сладко.

2908.

Робовладелци пазят Свободата!
Царисти борят се за демокрация!
И тази мерзост властва над Земята
Под формата на висша дипломация!

Тя превъзнася култа към Лъжата,
Покрива със отличия бандитите
И със „Такива бяха времената”
Отритва гладните и брани ситите.

А безобразието съществува
История откакто има писана
И който срещу него негодува,

Изпълнен с героизъм и със гняв,
Е с участ, за страдания орисана,
Но винаги е безнадеждно прав.

2909.

Каква империя „Тоталитария”
Родена би била на този свят
Ако тирани в двете полушария
Решили биха да се съюзят!

Но хитлеристите и сталинистите
Избраха вместо мир война
Уж с поводи от всичките най-чистите
И заплатиха кървава цена.

А ужасите на противоборството
Светът все пак успя да издържи
И на демократичността с покорството

Животът кротко да си продължи,
Но все пак за преяждането с власт
Вината е на всекиго от нас.

2910.

*А он мятежный ищет бури,
Как-будто в бурях есть покой...
(М.Ю. Лермонтов)*

Спокойствието рядко е сюжет,
Достоен за писателско внимание,
Къде-къде от него по-напред
Са темите за мъка и страдание!

Разгледйте богатия фолклор
И неизменно в него ще намерите
За всякакви измислици простор
Но само на щастлив живот до дверите.

Там приказката стига своя край,
Това и на децата е известно –
Добрите женят се, създават земен рай

И многобройно здраво поколение...
Това не е обаче интересно
За разказ или за стихотворение.

2911.

Преди човекът да срази човека
Той бърза да погребее съвестта,
Уплашен, че под нейната опека
Честта му може да възпре смъртта.

Без публичност извършва се обрядът,
Без свещи и молитвени слова,
А главното осъществява адът –
Пазачът на човешките права.

Отвред невинни жертви се намират
(Убийците са без почивен ден)
Със вяра, че щом групово измират,
Със рай ще бъде адът им сменен.

Не е известно засега дали
Всевишния над тях ще се смили.

2912.

Преразказвачът сменя разказвача
В съвременния вестникарски свят,
Защото всяка „творческа“ задача
Компютри могат да ти я решат.

А новините идват наготово,
Остава само да ги подбереш
И със баналното си скъдно слово
Оригиналност да им предадеш.

Но кой накрая ще реши въпроса
На текста публичност да се даде?
Това, разбира се, ще каже Боса,
Той знае най-добре кога, къде...

А в името на вярата във братството
Забравя темата за плагиатството.

2913.

Идеализмът – застояла стока,
Обаче от бедняка се цени
В борбата му със участта жестока
Живота скверен да се промени!

Ура! Напред! С рекламата фалшива
За по-добър общопланетен ред!
И пагубна вълна света залива,
Децата за да страдат най-напред.

Смъртта посочва сторената грешка,
Но няма вече връщане назад,
Започва нова подготовка тежка
За следващия кървав маскарад.

Заблудата е вечна. Тя не гине
И жертви иска хиляди години.

2914.

В имението на робовладелеца
Преживят роби робския живот,
Безспирно робски дни по робски стелят се
И се възпява робският хомот.

Навън очаква ги освобождение
Сред свят загадъчен и непознат,
Но те са роби, роби по рождение -
Към Свободата не изпитват глад.

Дори когато магнаха оградата,
Те пак в колибите си се тълпят,
Остават равнодуши към наградата,
Която уж са щели да ценят.

На български печално е, че „робство”
Неволно се римува със „удобство”.

2915.

Нараства на народа любовта,
Растат по брой и нейните пазачи,
Което дава право на властта
Напред към светли бъднини да крачи.

Въздигат ѝ се крепостни стени
Със бойници и островърхи кули,
Навеки там за да се съхрани
Далеч от ангели и велзевули.

Велика е народната любов,
Щом от народеца е отделена!
Тя важен е материал суров

За ода, за балада и за сцена,
Където тайна сила всемогъща
В литературен образ я превръща.

2916.

Аз бях отгледан, за да бъда предан
На вожда от огромния портрет,
Където той нанякъде бе вгледан
И с пръст над всички сочеше напред.

Това „напред” бе пълно с криволици
И с бързеи, преливащи от кръв,
А аз бях там сред първите редици,
Да бъда в първата редица пръв.

Останах жив след жертвите напразни,
Но днес изгубих своя идеал
Ведно със всички алени съблазни,
Които вождът беше очертал.

От моята безмилостна секира
Остана само кървавата диря.

2917.

Предаван съм на едро и на дребно,
Предаван съм със повод, но и без,
Предаван съм за първо и последно,
Предаван съм от люлката до днес.

Дали от някого ще съм предаден
Понякога предвиждах, друг път не,
Предателят от Господ е създаден,
Но съвестта му Дявола отне.

И затова той трудно се открива,
На челото си няма кобен знак –
Наивникът душата си разкрива,
Приятел в него вижда, а не враг.

Все още в Родината ни мила
Предателството е велика сила!

2918.

Аз бях предназначен за откривател
В прослава на Родина и народ,
Но първо почнах като проф-деятел
Защото бях с надежден произход.

Поради липсата на континенти,
Невписани в глобалния атлас,
Бях задължен със други претенденти
Да чакам на безсмъртието час.

Не го дочаках. Все пак предпазливо
Бях станал и на Партията член
И всички гледаха ме завистливо,
Че във аванс съм с орден награден.

А иначе навред в печата местен
Със титла „откривател” съм известен.

2919.

Перото ми бе безпощаден меч
Във битката за правдата партийна
И в не една литературна сеч
Развихрях класовата мъст стихийна.

Посочвах ми подходяща цел
И статията ми бе в миг готова,
Баща си даже с нея бих проклел,
Бих го затрил със моята отрова.

Огърлицата от идейна смърт
Растеше все от мене сътворена,
Но аз оставах неизменно твърд
С душа добре партийно закалена.

Методиката ми е възприета
И се предава в Университета.

2920.

Писатели сме и се мразим скрито,
Забиваме си тайно нож в гърба,
Притворството ни е с любов обвито
Уж в името на общата съдба.

От Партията баница богата
Очакваме за всекиго от нас
И за това участваме в борбата –
Приятно е човек да е на власт!

Но кой да има повече облаги
Над всичките въпроси е въпрос,
Едни са драги, други са недраги
И тъй се раждат планини от злост.

А Партията милионопръста
Следи кой най-добре си чупи кръста.

2921.

*Кои от „демократичните“ властници
са били членове на Комунистическата
партия? (Излишен въпрос)*

У нас и подлеците имат степени,
Удостоени с тях са от ДеСе
И щедро всички от ДеСе подкрепяни,
ДеСе в страната ред, за да внесе.

Големите са по-напред във строя,
Тях увенчават със пари и чест,
Защото са планирали завоя
Властта на Тато да я няма днес.

Те стават президенти, премиери,
Пребоядисани в невинен цвят,
Кой смее подлостта им да измери,
Над нея щом могъщи сили бдят?!

По-дребните в насипно състояние
Остават без обществено внимание.

2922.

Негодникът изпитва свръхчувствителност
Към всичките прояви на таланта,
За тях той е организиран бдителност
И до Пегас завързва своята кранта.

Червеният билет е препитание,
Защото Партията му го пази
И мъдро го снабдява с указание
Кого да люби и кого да мрази.

В борба за творческото преуспяване
На първо място вечно се класира
И планини от брак за претопяване
Строи безспирно неговата лира.

За него животворната надежда
Във „Стихове за вожда ни” се свежда.

2923.

*„Париж струва една литургия”
(Анри IV Бурбон)*

Защо великият Анри Четвърти
От хугенот се католицизира?
С постпката си той света покърти,
Но после пак се хугенотизира.

Париж разплака неговата вяра
И той отново вярата обърна,
Склони глава пред папската тиара –
Във католик активен се превърна.

Така доказа, че е крал отличен,
Освободен от притчи и заблуди
С морал неустрашим и еластичен...
И в него хугенотът се пробуди.

Но на върха на кралската си мощ
Заклан бе наред път с готварски нож.

2924.

Безумието е не само сила,
Но и потребност в нашия живот,
Когато мъката е в мрак обвила
Задълго целия небесен свод.

Самó на себе си е то светило
И озарява ярко своя храм,
Където щастие за нас е скрило
И ни го дава, щом отидем там.

На Свободата хляба то замесва,
Империи създава и руши,
А Разума впоследствие го чества,
Че е спасило нашите души.

Обаче дойде ли спокойно време,
Приема го за социално бreme.

2925.

Когато някой бързо богатее,
Друг непременно бързо обеднява
И аз това установявам, че е
Закон основен в нашата държава.

Без съд и прокурори той се спазва
И нашия животец регулира,
Едни възвеличава, други смазва
На дългия ни преход в панаира.

А бедният, обвзет от благодарност,
Че му се дава право да гладува,
Доказва беззаветната си вяност
С това, че за богатия гласува.

И с помощта на тази права вяра
Трагедията вечно се повтаря.

2926.

Pro mortibus aut bene, aut nihil.

При смърт на всеизвестни политици
Как шумна е обществената скръб!
И колко много черни колесници
Са пълни с мъка по човека скъп!

Изреждат се партийните другари
С подготвени за случая слова,
А враговете, млади или стари,
И те скърбят с наведена глава.

Това, че някога са го проклели
Е без значение във този час,
Защото знае се: против умрели
Не трябва никой да надига глас.

Умрелият за всички е любим
И е готов да стане херувим.

2927.

Макар че във едно и също вярват,
Законността и Справедливостта
Отдавна се безспирно надпреварват
За право над живота и смъртта.

Властта опитва да ги помирява,
Но те отказват да се подчинят
И разделението продължава,
И всяка си върви по своя път.

Единствената тяхна мирна среща
Е около човалчето с пари
И всеки, който за това се сеца,

Могъл би нявга да ги покори –
Оспорвано от някои твърдение,
Но с изумително разпространение.

2928.

Аз виждам как лукава незначителност
Ни грее с отразени светлини
Във този свят на мрачна относителност,
На атомни заплахи и войни.

Не подлежи на облагородяване
Огромната ѝ безпощадна власт
В стремлението към обожествяване,
Подкрепяно от всеки робски глас.

Да, робите навред са в изобилие,
Страхът им е съветник и водач,
А предумишленото им безсилие
Обслужва техния гробокопач.

На този дребен факт се уповава
Тиранинът с позорната си слава.

2929.

Кобургите – палачи на Родината,
Се скриха зад републиканско зло,
Което се превърна във причината
Да жалим за предишното тегло.

С комунистически кръвопролития
Земята ни свещена се покри,
А ален звяр с жестокости пресити я
И мъката народа покори.

Така в общественото ни съзнание
Увереност трагична се роди,
Че робството е наше състояние
И някой друг ще ни освободи.

Според едно модерно суеверие
Той ще възникне в „тъмната материя”.

2930.

И сънищата ни ще регистрира
За в бъдеще народната ни власт,
Когато разпростира из Всемира
На Свободата праведния глас.

Кои от тях са с правата идея
Ще се решава от другарски съд,
А който отклонил се е от нея,
ДеСе ще трябва да го вкарва в път.

При сънищата ни преструвки няма,
Най-ясно се разбира кой е враг,
Устата лесно може да е няма,
Сънят обаче ще подава знак.

А според безпристрастния му вот
Против властта е целият народ.

2931.

*Ако атентатът срещу Хитлер на 20 юли 1944г
беше успешен, жертвите от Втората световна
война щяха да са с няколко милиона души по-малко.*

Един ден от живота на тирана
Как скъпо с чужда смърт е заплатен!
Смъртта за него е небесна манна,
Чрез нея той на трон е възвисен!

Безсмъртието си със смърт купува –
Най-трайната валута на света,
А който срещу него негодува,
Е със набързо млъкваща уста.

И колкото и да се вижда странно
От гледище на общия морал,
Тиранът се преражда постоянно
Без оглед черен ли е или бял.

Изглежда всемогъщ и всеобхватен,
Защото е от Сатаната пратен.

2932.

По силата на странни правила
Невинните най-лесно ги убиват,
Мишени са им честните чела
И без пощада ги помита взривът.

Доволен е усърдният пилот,
Че бомбите му падат все „на живо”,
Човешка смърт е неговият плод,
Скрепен с медал за бъдеще щастливо.

Войната дава право за палач
На всеки, който носи униформа,
Смъртта превръща се във нов водач
И себе си превъплъщава в норма.

Невинните ги бурята отвява
Невинността обаче оцелява!

2933.

*Анархистът Христо Колев е бил изключително силен
и е успял да оцелее през многото концлагерни дни.*

Социализмът – обещаващ строй,
Е нанадминат в своите обещания
И задължава със слова и бой
Да вярваш в неговите предсказания.

Отиваш незабавно в „Куциян”*
Щом не споделяш сладките видения,
А там ограмотяват те по план
Чрез щателно подбрани упражнения.

Димитър Талев бил полуумрял,
А Христо Колев го открил в сгурията
И някакси да го свести успял,
За да го върне после във килията.

Димитър Талев стана романист,
А Колев си остана анархист.

**“Куциян” един от концлагерите
при социализма.*

2934.

В концлагера душата се разкрива,
Мръсникът си остава пак мръсник,
Готов е да предава и убива,
Но няма как да скрива своя лик.

Събратята му виждат колко струва
И как готов е за коричка хляб
Пред всички идеалите да псува,
За да затрогне местния сатрап.

Обаче при промяна на режима
Променя се и неговият глас –
Заслугата му е неоспорима
За въдворяване на нова власт.

„В жесток концлагер за народа страда
И за това награда му се пада!”

2935.

„Да преизпълним дружно петилетката!”
Посрещат ни в концлагер „Слънчев бряг”
И норма дават ни за вагонетката
Петнайсет кубометра на калпак.

Да мислим за годините не искаме,
Те ни изглеждат надалеч от тук,
До утре ако можем да устискаме,
А днеска да умира някой друг.

За Шахо Циганина с Газдов винаги
Човеците превръщаха се в леш
И Партията като леш изрина ги
В корема на негаснещата пещ.

Така в демократичната държава
Убийството превърна се в забава.

2936.

„Откакто мога да си спомням аз”
Със гордост заявява дъщеря му,
„Баща ми гледаше да е на власт,
Макар е едно око да беше само”.

Кимон Георгиев и Моше Даян
Във политиката са два циклопа,
Със кръв възходът им е очертан
За страх на удивената Европа.

В подполието гений бе Кимон,
А заговорът негова стихия,
Превратът беше висшия закон,
Чрез който силата си да разкрие.

Но той (като Моше) в прекрасен ден
От неизбежна смърт бе покосен.

2937.

*Димо Казасов, фашистки, а и комунистически
министър, доживя до дълбока старост.*

В света злодеите червенобради
Са рядкост също като златна руда,
Които в гняв Всевишния създаде –
Нерон, Казасов, между тях и Юда.

Нерон изстреби доста християни,
Казасов - септемврийците бунтовни
Без оглед звани ли или незвани
С войски редовни или нередовни.

От името на хората убити
Той после стана пръв ръководител
И подлостта си с нова кръв насити,
Светът на нова подлост стана зрител.

Нерон убит бе, Юда се обеси,
Но при Казасов Бог не се намеси.

2938.

*СтанкоТодоров, член на Политбюро на БКП, бе
министър председател на България от 1971-1981г.*

Той бе шивач и то добър шивач,
Но после с политика се захвана
Вместо да шие от зори до здрач...
Така на Правдата защитник стана.

На храбрия шивач му провървя -
Макар че дадоха се жертви скъпи,
До алената власт той доживя
И тя за него твърдо се застъпи.

Душата му бе като празен лист,
Там всичко можеше да се запише,
Защото щом бе предан комунист
Познанията идваха му свише.

Народа прати за зелен хайвер
И бе задълго негов премиер.

2939.

*Дали незнайните гробове не са
повече от знайните? (Въпрос)*

Незнайните гробове днес мълчат,
А колко тайни могат да разкрият
Захвърлени във хладната им гръд,
Във нея безутешно да изгният!..

Убитите затиснати са с пръст,
От тяхната невинна кръв пропита
И макове растат околоръст,
Пощадени от конските копита.

Зарити са предсмъртните слова
В прегръдките на вечните покои
И само многоустата мълва
Прославя неизвестните герои.

Дарява ги със безаветна слава
И към небето славата отправя.

2940.

*Няма друг успех освен
световния. (Анджей Вайда)*

У нас мъдрецът Вайда не важи,
Прославяме се с местни постижения
И всяко поотделно тук тежи,
И всяко носи устрема на гения.

В списанието „Първобитен ек”
За първи път изгряха доказателства,
Че банята е нужна на човек,
Понявга и на родните сиятелства.

А също, че естественият тор,
Помага благотворно на земята ни
И с него главно даваме отпор
На всеки, който застраши правата ни.

В момента първенци сме по проценти
И на професори, и на доценти.

2941.

Отменят търговията със роби,
На съвестите тържището – не
И тука овластените особи
Отварят щедро своето портмоне.

И съвести се групово продават
По тайно договоряни цени,
Поетите без съвести остават
В замяна на щастливи старини.

Но се оказва нещо твърде странно –
Споена с дарбата е съвестта
И връзката им късно или рано

Ще трябва да признае и властта,
Когато търси удовлетворение
В прославящите я стихотворения.

2942.

Напредъкът развихря се навред,
Човек готов е в Космоса да литне
Със атомно задвижван звездолет...
Но страстите остават първобитни!

Непоклатими всички са до днес
И стряскат на щастливците покоя,
А „пагубният гняв на Ахилес”
Е вечен както споменът за Троя.

Любов, омраза, ревност, гняв, тъга,
Във Вечността са на Човека влогът,
Едни и същи нявга и сега -
Да се облагородяват те не могат.

Добро и Зло, Бог, Дявол, Правда, Грях,
Завинаги са свързани със тях.

2943.

Васил Левски – великото българско чудо!

Не е ли странно, че смъртта на Дякона
Не беше осъзната изведнъж?
Тя после постепенно бе оплакана
Във цялата страна на шир и дълж.

Обесен беше сред пияни цигани
И бе захвърлен в неизвестен гроб,
А за смъртта му тостове са вдигани
От не един неблагодарен роб.

И винаги без отговор оставаше
Загадката за целия народ:
Дали народът Левски заслужаваше
Или бе влюбен в робския хомот?

Въпросът и във наши дни възниква
И към дълбоки размисли подтиква.

2944.

Раздират бури общото ни минало
И образът му често се мени,
Не е то вече езеро застинало,
Изпълнено с нетленни старини.

Разменят своите места героите,
Сноват редовно между рай и ад
На Времето измамно по завоите
Във историческия маскарад.

Те са и с географско райониране,
В една страна ги тачат, в друга не
И все от несъгласия раздирани
Почивка нямат. Засега поне.

На миналото призрачната сграда
Оказва се със не една фасада.

2945.

„Прочистват” се наред човешки маси
Заради вяра, облик и език,
За да се знае между всички раси
Народът на кого е най-велик.

От смелите Земята се избавя
По възприетия естествен път –
Удостоява ги с известна слава,
Но щом с живота си я заплатят.

Във резултат от тази дълга чистка
Смелчагите са доста рядък вид
И никой вече не поема риска
Да е като библейския Давид.

И затова нарастват подлизурките,
А парламента пълнят мижитурките.

2946.

Омраза, опакована във речи,
За хора, маршируващи под строй,
Е сила, на която да попречи
Би могъл някой ведър бог. Но кой?

Такъв живее в приказките само,
А в днешния машинизиран свят
Доброто е отдавна глухонямо
И боговете трудно го търпят.

Избиват се напълно непознати,
Защото някой някому дал знак
По повод някакви свещени дати
Невинният да стане смъртен враг.

И се откърмят цели поколения
С античовешки жертвоприношения.

2947.

Съзирам неподправена чаровност
Във титлата „полуинтелигент”,
Която се присъжда със готовност
И е безспорно български патент.

Тиражите ѝ са до днес огромни,
Обхванала е целия елит,
Но нейните носители са скромни
И че я имат, не си дават вид.

По милост „четвъртинки” и „осминки”
Са също вкупом в група „половин”,
За да допълват родните картинки
С по пет „червени” за едничек „син”.

И всичките са все ръководители
И на културния живот спасители.

2948.

*„Ега ти държавата, щом аз съм ѝ
вицепремиер!“ (Нейчо Неев)*

Властта да се усеща всекичасно
Тъй както се усеща здрав хомот
Е дълг при вожд, чиято власт е частна,
Но казва се, че е на цял народ.

И той създава вицепремиери
Безлицеви обаче с гръб превит,
Каквито лесно му е да намери
В заобикалящия го елит.

Да нямат глас е тяхната задача
И те се справят със партийна жар,
Мълчат ли в хор, не ще ги той закача –
Всеблагият и мъдър господар.

От сън когато сутрин се събудят,
На щастието си сами се чудят.

2949.

Най-малко двеста партии се грижат
За благо на нашия народ,
Наляво и надясно те се движат
Сред политическия хоровод.

И всяка се стреми да е начело
По обещания за земен рай
Понявга неумело, вечно смело,
И неизменно със очакван край.

В желанието си да са различни
Използват разноцветни багрила,
Но съвпадения трагикомични
Уеднаквяват техните дела.

И всяка се представя из страната
За тълкувателка на Свободата.